

skulle have Udtryk for, forekommer det mig ganske naturligt, logisk rigtigt og konsekvent, at man siger: Vi tage ikke Stilling til Sagen, førend vi have faaet en Tilkendegivelse af Meningen og Stemningen derovre, til hvilken vi saa ville tage det Hensyn, som naturligt maa tages. Det er i Kraft af disse Betragtninger, at jeg har kunnet slutte mig til det Flertalsforslag, som er stillet, uagtet jeg for min Person og ifølge de Betragtninger, jeg hævdede og var Meddeltager i under den foregaaende Regering, nærmest maatte føres til at sige: Denne Konvention har ikke skaffet Øerne de Rettigheder, vi maatte betragte som væsentlige for dem, og derfor maa jeg fra det Synspunkt nærmest være stemt for at forkaste Traktaten.

Reedtz-Thott: Jeg maa tilstaa, at det forbausede mig, at det ærede Medlem, som sidder her foran mig (Sehested) i Gaar tog til Orde i Anledning af en Bemærkning i et af Mindretallets Betænkning. Vi havde sagt, at det forrige Ministerium i det væsentlige havde sluttet sig til den Opfattelse, der har fundet Udtryk i Konventionen, som den her foreligger. Jeg mente i det lukkede Møde tilstrækkelig at have godtgjort dette Punkt for Punkt. Her paa dette Sted og i dette Øjeblik er jeg jo ude af Stånd til at gøre det samme. Jeg indrømmer — og det indrømmede jeg ogsaa den Gang — at der er et Punkt, som den højtærede forrige Konseilspræsident og Udenrigsminister ikke havde sluttet sig til, nemlig at Beboerne paa Øerne ikke erholde amerikansk Indfødsret. Jeg hørte i Gaar det ærede Medlem sige, at han, hvis han havde været Minister, og Sagen havde foreligget for ham paa samme Maade som nu, ikke vilde have sluttet sig til eller tilraadet at vedtage Traktaten. Nu vil jeg blot erindre om, at det er to helt forskellige Ting, hvorledes man ser en Situation, naar man selv bærer Ansvaret, og hvorledes man ser paa den, naar man er befriet for dette Ansvar. (*Stemmer:* Det er rigtigt!) Jeg skal ydermere tilføje, at den højtærede Konseilspræsident jo selv har haft Lejlighed til at træffe sit Valg, idet der jo ingen Tvivl er om, at den amerikanske Regering allerede midt i Sommeren kategorisk og bestemt havde erklæret, at den ikke kunde gaa ind paa en Traktat, der gav Borgerrret til de afstaaede Øers Beboere. Altsaa, dette Spørgsmaal var allerede den Gang besvaret tilstrækkelig tydeligt til, at den højtærede forrige

Konseilspræsident kunde have taget sin Beslutning.

Matzen: Det, der har givet mig Anledning til at bede om Ordet, er nærmest nogle Udtalelser, der fremkom i Gaar under Forhandlingerne, særlig om det Forslag, der er stillet af Flertallet om at lade Kolonialraadsvalgerne afstemme. Jeg skal forsøge at klare den Tankegang, som i alt Fald efter min Opfattelse naturligen fører til at opstille dette Forslag.

Jeg skal begynde med at udtale, at jeg mener, det havde været det rigtige, om man først havde indhentet Kolonialraadets Betænkning, inden dette Forslag til en Konvention var blevet forelagt for Rigsdagen. Ganske vist siger Grundlovens § 18 jo, at Land kan afstaaes med Rigsdagens Samtykke, men denne Paragraf opstiller kun Betingelserne for Traktaters folkeretlige Gyldighed, og der maa man nøjes med et saadant Samtykke, fordi Forholdet ofte kan være det, at man nødes til at afslutte en saadan Traktat, hvad vi desværre have erfaret. Men hvor en saadan Nødvendighed ikke foreligger, der mener jeg, at der godt kan foreligge en statsretlig Forpligtelse til, inden Rigsdagens Samtykke indhentes, tillige at indhente Betænkning fra Repræsentationerne for de særlige Landsdele, som der er Spørgsmaal om at afstaa. Vi maa huske paa, at de Landsdele, der her er Tale om, ikke ere repræsenterede her i Rigsdagen, men have deres særlige Repræsentationer. Spørger man saa ikke dem, og de heller ikke ere repræsenterede her i Rigsdagen, bliver Resultatet nærmest det, som den højtærede Konseilspræsident i Gaar udtalte, at de ville blive behandlet omtrent som Pariaer. Derfor mener jeg, at netop de særlige Repræsentationer ere et Værn for disse Landsdele, for saa vidt der bliver Spørgsmaal om Afstemning. Dette mener jeg ogsaa gælder for Vestindiens Vedkommende. Det er jo ingenlunde saa, at de Kolonialraad, der findes, blot ere raadgivende i administrativ Henseende. De have en videregaaende Beføjelse, og navnlig skal deres Betænkning indhentes, hvor der er Spørgsmaal om at lovgive for dem. Der staar ganske vist i Kolonialloven ikke noget om Traktater, men jeg gaar ud fra, at enhver maa erkende, at naar det er paabudt udtrykkelig med Hensyn til Love, at Raadenes Betænkning skal indhentes, maa Analogien af